

SLOVENSKÁ REPUBLIKA

UZNESENIE

Ústavného súdu Slovenskej republiky

I. ÚS 246/2016-13

Ústavný súd Slovenskej republiky na neverejnom zasadnutí senátu 20. apríla 2016 predbežne prerokoval sťažnosť [REDACTED]
[REDACTED], zastúpeného advokátom JUDr. Petrom Ďurmekom, Radlinského 678/1, Bánovce nad Bebravou, vo veci namietaného porušenia základných práv podľa čl. 46 ods. 1, čl. 48 ods. 2 a čl. 50 ods. 5 Ústavy Slovenskej republiky a práva podľa čl. 6 ods. 1 Dohovoru o ochrane ľudských práv a základných slobôd postupom Okresného súdu Bánovce nad Bebravou v konaní vedenom pod sp. zn. 2 T 57/2011 a jeho uznesením z 25. novembra 2014, ako i postupom v konaní vedenom pod sp. zn. 3 Nt 13/2015 a jeho uznesením z 3. júna 2015, postupom Krajského súdu v Trenčíne v konaní vedenom pod sp. zn. 23 Tos 88/2015 a jeho uznesením zo 6. augusta 2015 a uznesením Krajského súdu v Trenčíne sp. zn. 23 Tos 198/2014 z 12. januára 2015 a takto

r o z h o d o l :

Sťažnosť [REDACTED] o d m i e t a .

O d ô v o d n e n i e :

I.

1. Ústavnému súdu Slovenskej republiky (ďalej len „ústavný súd“) bola 6. októbra 2015 doručená sťažnosť [REDACTED] (ďalej len „sťažovateľ“) vo veci namietaného

porušenia jeho základných práv podľa čl. 46 ods. 1, čl. 48 ods. 2 a čl. 50 ods. 5 Ústavy Slovenskej republiky (ďalej len „ústava“) a práva podľa čl. 6 ods. 1 Dohovoru o ochrane ľudských práv a základných slobôd (ďalej len „dohovor“) postupom Okresného súdu Bánovce nad Bebravou (ďalej len „okresný súd“) v konaní vedenom pod sp. zn. 2 T 57/2011 a jeho uznesením z 25. novembra 2014, postupom okresného súdu v konaní vedenom pod sp. zn. 3 Nt 13/2015 a jeho uznesením z 3. júna 2015, postupom Krajského súdu v Trenčíne (ďalej len „krajský súd“) v konaní vedenom pod sp. zn. 23 Tos 88/2015 a jeho uznesením zo 6. augusta 2015 a uznesením krajského súdu sp. zn. 23 Tos 198/2014 z 12. januára 2015.

2. Z obsahu sťažnosti a jej príloh vyplýva, že sťažovateľ bol „... *trestným rozkazom Okresného súdu Bánovce nad Bebravou č. 2T/57/2011-90 zo dňa 11.08.2011, právoplatným dňa 13.09.2011... uznaný vinným z prečinu ublíženia na zdraví podľa § 156 ods. 1 Trestného zákona v súbehu s prečinom výtržníctva podľa § 364 ods. 1 písm. a) Trestného zákona. ... Za to som bol odsúdený podľa § 364 ods. 1 Trestného zákona s použitím § 38 ods. 4, § 37 písm. h), m) Trestného zákona k úhrnnému trestu odňatia slobody na 18 mesiacov, pričom výkon trestu mi bol podľa § 49 ods. 1 písm. a), § 50 ods. 1 Trestného zákona podmiennečne odložený na skúšobnú dobu v trvaní troch rokov.*

Právoplatným uznesením Okresného súdu Bánovce nad Bebravou sp. zn. 2T/57/2011 zo dňa 25.11.2014 bolo podľa § 419 ods. 1, 4 Trestného poriadku, § 50 ods. 4 Trestného zákona rozhodnuté tak, že som sa v skúšobnej dobe podmiennečného odsúdenia neosvedčil a uložený trest vo výmere 18 mesiacov mám vykonať.

Počas trestného konania som bol zo strany vyšetrovateľa ubezpečený, že v prípade vyššie uvedeného incidentu sa bude jednať iba o priestupok a nie o trestný čin. Preto som ani v súdnom štádiu trestného konania neriešil podanie odporu proti Trestnému rozkazu Okresného súdu Bánovce nad Bebravou č. 2T/57/2011-90 zo dňa 11.08.2011. Vedel som, že žiadnu trestnú činnosť páchať nebudem, tak mi neprekážalo ani uloženie skúšobnej doby. Nemal som však vedomosť o tom, že moje prekročenia rýchlosti na motorovom vozidle spôsobí to, že súd rozhodne o mojom vykonaní trestu odňatia slobody vo výmere 18 mesiacov z dôvodu neosvedčenia sa v skúšobnej dobe podmiennečného odsúdenia. ...

Rozhodnutím súdu prvého stupňa o mojom neosvedčení sa v skúšobnej dobe je porušením trestnoprávnej zásady ne bis in idem, pretože som potrestaný dvakrát (prvýkrát uložením pokút, ktoré som všetky zaplatil a druhýkrát vyslovením neosvedčenia sa a uložením povinnosti vykonať uložený trest). S týmito skutočnosťami sa súd prvého stupňa žiadnym spôsobom nevysporiadal. ...

Dňa 24.03.2015 som podal na Okresný súd Bánovce nad Bebravou návrh na povolenie obnovy konania proti trestnému rozkazu Okresného súdu Bánovce nad Bebravou č. k. 2T/57/2011-90 zo dňa 11.08.2011, právoplatnému dňa 13.09.2011 v spojení s uznesením Okresného súdu Bánovce nad Bebravou č. 2T/57/2011-92 zo dňa 31.08.2011 právoplatným dňa 13.09.2011.“.

3. Argumentujúc splnením podmienok obnovy konania v zmysle ustanovenia § 394 zákona č. 301/2005 Z. z. Trestný poriadok v znení neskorších predpisov (ďalej len „Trestný poriadok“), sťažovateľ opisuje skutkové okolnosti v jeho trestnej veci, ktoré podľa jeho tvrdení vyšli najavo až po jeho právoplatnom odsúdení, a s ohľadom na uvedené spochybňuje postup tak orgánov činných v trestnom konaní, ako aj samotného okresného súdu v konaní vedenom pod sp. zn. 2 T 57/2011.

4. Ako ďalej uvádza, okresný súd po viac ako dvoch mesiacoch od podania návrhu na obnovu konania uznesením č. k. 3 Nt 13/2015-40 z 3. júna 2015 jeho návrh na povolenie obnovy konania predčasne a bez vykonania navrhovaných dôkazov zamietol. Následne po podaní sťažnosti zo strany sťažovateľa krajský súd uznesením sp. zn. 23 Tos 88/2015 zo 6. augusta 2015 sťažnosť v zmysle ustanovenia § 193 ods. 1 písm. c) Trestného poriadku zamietol.

Sťažovateľ s ohľadom na uvedené konanie okresného súdu, ako aj krajského súdu zastáva názor, že „... postupom orgánov činných v trestnom konaní ako aj postupom a rozhodnutím Okresného súdu Bánovce nad Bebravou a Krajského súdu Trenčín (odmietnutím môjho návrhu na povolenie obnovy konania) došlo k odopretiu práva na spravodlivý proces a prístup k súdu a taktiež k priet'ahom v konaní“.

5. V závere podanej sťažnosti sťažovateľ ústavnému súdu navrhuje prijatie sťažnosti na ďalšie konanie a následné rozhodnutie nálezom:

„Okresný súd Bánovce nad Bebravou v konaní vedenom pod sp. zn. 2T/57/2011 a v konaní vedenom pod sp. zn. 3Nt/13/2015 a Krajský súd v konaní vedenom pod sp. zn. 23Tos/88/2015 porušil základné práva sťažovateľa podľa článku 46 ods. 1 Ústavy SR, článku 48 ods. 2 Ústavy SR, článku 50 ods. 5 Ústavy SR a článku 6 ods. 1 Dohovoru o ochrane ľudských práv a základných slobôd.

Uznesenie Okresného súdu Bánovce nad Bebravou č. 2T/57/2011-143 zo dňa 25.11.2014, Uznesenie Krajského súdu Trenčín č. 23Tos/198/2014-153 zo dňa 12.01.2015, Uznesenie Okresného súdu Bánovce nad Bebravou č. 3Nt/13/2015-40 zo dňa 03.06.2015 a Uznesenie Krajského súdu Trenčín č. 23Tos/88/2015-53 zo dňa 06.08.2015 sa zrušujú a vec sa vracia na ďalšie konanie Okresnému súdu Bánovce nad Bebravou.

Sťažovateľovi sa priznáva náhrada trov právneho zastúpenia vo výške 296,44 €..., ktorú je povinný zaplatiť Okresný súd Bánovce nad Bebravou do 15 dní od doručenia tohto nálezu na bankový účet právneho zástupcu sťažovateľa.“

II.

6. Podľa čl. 127 ods. 1 ústavy ústavný súd rozhoduje o sťažnostiach fyzických osôb alebo právnických osôb, ak namietajú porušenie svojich základných práv alebo slobôd, alebo ľudských práv a základných slobôd vyplývajúcich z medzinárodnej zmluvy, ktorú Slovenská republika ratifikovala a bola vyhlásená spôsobom ustanoveným zákonom, ak o ochrane týchto práv a slobôd nerozhoduje iný súd. Podľa čl. 140 ústavy podrobnosti o organizácii ústavného súdu, o spôsobe konania pred ním a o postavení jeho sudcov ustanoví zákon.

7. Ústavný súd návrh predbežne prerokuje podľa § 25 ods. 1 zákona Národnej rady Slovenskej republiky č. 38/1993 Z. z. o organizácii Ústavného súdu Slovenskej republiky, o konaní pred ním a o postavení jeho sudcov v znení neskorších predpisov (ďalej len „zákon o ústavnom súde“) na neverejnom zasadnutí bez prítomnosti navrhovateľa a zisťuje, či nie sú dôvody na jeho odmietnutie podľa § 25 ods. 2 zákona o ústavnom súde.

Podľa § 25 ods. 2 zákona o ústavnom súde môže ústavný súd na predbežnom prerokovaní odmietnuť uznesením bez ústneho pojednávania návrhy, na prerokovanie ktorých nemá právomoc, návrhy, ktoré nemajú náležitosti predpísané zákonom, neprípustné návrhy alebo návrhy podané niekým zjavne neoprávneným, ako aj návrhy podané oneskorene. Ústavný súd môže odmietnuť aj návrh, ktorý je zjavne neopodstatnený.

II.A K namietanému porušeniu označených práv postupom okresného súdu v konaní vedenom pod sp. zn. 2 T 57/2011 a jeho uznesením z 25. novembra 2014 a uznesením krajského súdu sp. zn. 23 Tos 198/2014 z 12. januára 2015

8. Sťažovateľ namieta porušenie označených práv (bod 1) uznesením okresného súdu sp. zn. 2 T 57/2011 z 25. novembra 2014 (ktorým okresný súd sťažovateľovi nariadil v zmysle ustanovenia § 419 ods. 1 a 4 Trestného poriadku a § 50 ods. 4 zákona č. 300/2005 Z. z. Trestný zákon v znení neskorších predpisov vykonanie trestu odňatia slobody vo výmere 18 mesiacov, keďže sťažovateľ sa v skúšobnej dobe podmieneného odsúdenia neosvedčil, pozn.) a následne i uznesením krajského súdu sp. zn. 23 Tos 198/2014 z 12. januára 2015 [ktorým krajský súd sťažnosť sťažovateľa voči uzneseniu okresného súdu sp. zn. 2 T 57/2011 z 25. novembra 2014 podľa § 193 ods. 1 písm. c) Trestného poriadku zamietol, pretože nebola dôvodná, pozn.].

9. V kontexte napadnutých rozhodnutí (bod 8) sa *ústavný súd v prvom rade zameral na včasnosť podania ústavnej sťažnosti zo strany sťažovateľa.*

10. *Z obsahu sťažovateľom priložených príloh sťažnosti považoval ústavný súd za preukázané, že ústavná sťažnosť v časti, v ktorej sťažovateľ namietal uznesenie okresného súdu sp. zn. 2 T 57/2011 z 25. novembra 2014, ako i uznesenie krajského súdu sp. zn. 23 Tos 198/2014 z 12. januára 2015, bola podaná po lehote, keďže obe napadnuté uznesenia (bod 8) nadobudli právoplatnosť 12. januára 2015.*

11. Podľa § 53 ods. 3 zákona o ústavnom súde sťažnosť možno podať v lehote dvoch mesiacov od právoplatnosti rozhodnutia, oznámenia opatrenia alebo upovedomenia o inom

zásahu. Táto lehota sa pri opatrení alebo inom zásahu počíta odo dňa, keď sa sťažovateľ mohol o opatrení alebo inom zásahu dozvedieť.

12. Pretože sťažovateľ podal sťažnosť na ústavnom súde po uplynutí 2-mesačnej lehoty (bod 10), ústavný súd musel sťažnosť v tejto časti odmietnuť ako oneskorene podanú (§ 25 ods. 2 zákona o ústavnom súde).

II.B K namietanému porušeniu označených práv postupom okresného súdu v konaní vedenom pod sp. zn. 3 Nt 13/2015 a jeho uznesením z 3. júna 2015

13. V čl. 127 ods. 1 ústavy je zakotvený princíp subsidiarity, podľa ktorého ústavný súd môže konať o namietanom porušení práv sťažovateľa a vecne sa zaoberať sťažnosťami iba vtedy, ak sa sťažovateľ nemôže domáhať ochrany svojich práv pred všeobecným súdom. Namietané porušenie niektorého zo základných práv alebo slobôd teda automaticky nezakladá aj právomoc ústavného súdu na konanie o nich. Pokiaľ ústavný súd pri predbežnom prerokovaní sťažnosti fyzickej osoby alebo právnickej osoby zistí, že ochrany tohto základného práva alebo slobody, porušenie ktorých namieta, sa sťažovateľ môže domôcť využitím jemu dostupných a aj účinných právnych prostriedkov nápravy, prípadne iným zákonne upraveným spôsobom pred iným súdom alebo pred iným štátnym orgánom, musí takúto sťažnosť odmietnuť z dôvodu nedostatku svojej právomoci na jej prerokovanie (napr. m. m. I. ÚS 103/02, I. ÚS 6/04, II. ÚS 122/05, IV. ÚS 179/05, IV. ÚS 243/05, II. ÚS 90/06). Ústavný súd predstavuje v tejto súvislosti ultima ratio inštitucionálny mechanizmus, ktorý nasleduje až v prípade nefunkčnosti všetkých ostatných orgánov verejnej moci, ktoré sa na ochrane ústavnosti podieľajú. Opačný záver by znamenal popieranie princípu subsidiarity právomoci ústavného súdu podľa zásad uvedených v § 53 ods. 1 zákona o ústavnom súde (III. ÚS 149/04, IV. ÚS 135/05).

14. Pokiaľ ide o napadnuté uznesenie okresného súdu sp. zn. 3 Nt 13/2015 z 3. júna 2015, ústavný súd vzhľadom na už uvedené poukazuje na skutočnosť, že proti tomuto rozhodnutiu bolo možné podať sťažnosť ako riadny opravný prostriedok (čo sťažovateľ aj

využil), a preto ním podanú sťažnosť bolo v tejto jej časti potrebné odmietnuť pre nedostatok právomoci ústavného súdu podľa § 25 ods. 2 zákona o ústavnom súde.

III.C K namietanému porušeniu základného práva podľa čl. 46 ods. 1 ústavy a práva podľa čl. 6 ods. 1 dohovoru postupom krajského súdu v konaní vedenom pod sp. zn. 23 Tos 88/2015 a jeho uznesením zo 6. augusta 2015

15. V právomoci ústavného súdu zostalo následne posúdenie otázky, či účinky výkonu právomoci krajského súdu v súvislosti s rozhodnutím krajského súdu o sťažnosti sťažovateľa (uznesením sp. zn. 23 Tos 88/2015 zo 6. augusta 2015) sú zlučiteľné s limitmi vyplývajúcimi zo sťažovateľom označeného čl. 46 ods. 1 ústavy a čl. 6 ods. 1 dohovoru.

Krajský súd napadnutým uznesením sp. zn. 23 Tos 88/2015 zo 6. augusta 2015 sťažnosť sťažovateľa proti uzneseniu okresného súdu sp. zn. 3 Nt 13/2015 z 3. júna 2015 (ktorým okresný súd návrh sťažovateľa na povolenie obnovy konania vedeného pod sp. zn. 2 T 57/2011 zamietol, pozn.) v zmysle ustanovenia § 193 ods. 1 písm. c) Trestného poriadku zamietol, pretože nie je dôvodná.

16. Krajský súd v relevantnej časti odôvodnenia napadnutého rozhodnutia sp. zn. 23 Tos 88/2015 zo 6. augusta 2015 uviedol, že *«... na neverejnom zasadnutí podľa § 192 ods. 1 TP preskúmal správnosť výroku napadnutého uznesenia, ako aj konanie, ktoré tomuto výroku predchádzalo a dospel k záveru, že sťažnosť nie je dôvodná. ...*

... k vytýkaným chybám v sťažnosti odsúdeného uvádza senát krajského súdu nasledovné. Súd prvého stupňa nepochybil vo svojom procesnom postupe, pokiaľ nevyhovel na verejnom zasadnutí návrhom odsúdeného na doplnenie dokazovania s výnimkou ohliadky predloženej kľučky Mercedesu 124. Tento svoj procesný postup súd prvého stupňa aj riadne vo svojom rozhodnutí odôvodnil.

K postupu odsúdeného [REDAKOVANÉ] v pôvodnom konaní, keď nepodal odpor proti odsudzujúcemu trestnému rozkazu, je potrebné uviesť, že v tomto smere „vyhováranie sa“ na slová policajtov v prípravnom konaní neobstoja. Po doručení trestného rozkazu odsúdenému už muselo byť zrejmé, že súd nekvalifikuje jeho „incident“ len ako priestupok,

ale ako dva úmyselné prečiny, pričom mu nebol ani uložený peňažný trest, ale trest odňatia slobody s povolením podmieneného odkladu.

Napokon k samotnému vecnému zamietnutiu návrhu odsúdeného na povolenie obnovy konania, pretože súd nezistil podmienky obnovy podľa § 394 TP nadriadený súd uvádza, že súd prvého stupňa podrobne odôvodnil, prečo nevyhovel návrhu odsúdeného. Okrem iného správne samosudca poukázal na to, že odsúdený sa už v pôvodnom prípravnom konaní bránil tým, že poškodený mu počas jazdy mal trhať kľučku na jeho vozidle.

Nad rámec písomného odôvodnenia rozhodnutia súdu prvého stupňa, senát krajského súdu uvádza, že po oboznámení sa so záznamom z kamerového systému na predmetnej benzínovej pumpe (č. l. 10 - kópia č. l. 63-64) na neverejnom zasadnutí Krajského súdu v Trenčíne je možné jednoznačne bez akýchkoľvek pochybností aj bez ďalšieho dokazovania rozhodnúť, že skutok sa nemohol stať tak, ako to uvádza v návrhu na obnovu konania odsúdený. Práve naopak z uvedeného záznamu jednoznačne vyplýva, že skutok sa stal tak, ako to uvádzal poškodený. Potom samozrejme nie je ani potrebné doplnenie znaleckého dokazovania znalcom z odboru zdravotníctva, keď z priameho kamerového záznamu vyplýva len jedna verzia vzniku zranení poškodeného.».

17. Podľa ustálenej judikatúry ústavného súdu je dôvodom na odmietnutie sťažnosti pre jej zjavnú neopodstatnenosť absencia priamej súvislosti medzi označeným základným právom alebo slobodou na jednej strane a namietaným rozhodnutím, postupom alebo iným zásahom orgánu štátu do takéhoto práva alebo slobody na strane druhej, ako aj nezistenie žiadnej možnosti porušenia označeného základného práva alebo slobody namietaným rozhodnutím, postupom alebo iným zásahom orgánu štátu, reálnosť ktorej by mohol posúdiť po jej prijatí na ďalšie konanie (m. m. III. ÚS 138/02 a v ňom citovaná ďalšia judikatúra). Ústavný súd môže pri predbežnom prerokovaní odmietnuť taký návrh, ktorý sa na prvý pohľad a bez najmenej pochybnosti javí ako neopodstatnený (napr. III. ÚS 199/02).

18. Ústavný súd nie je zásadne oprávnený preskúmať a posudzovať skutkové a právne závery všeobecných súdov, ku ktorým dospeli pri interpretácii a aplikácii zákonov a ktoré sa stali základom pre ich rozhodnutie. Úloha ústavného súdu sa obmedzuje

na kontrolu zlučiteľnosti účinkov takejto interpretácie a aplikácie s ústavou, prípadne medzinárodnými zmluvami o ľudských právach a základných slobodách (podobne aj II. ÚS 1/95, II. ÚS 21/96, I. ÚS 4/00, I. ÚS 17/01, II. ÚS 231/04).

19. Skutkové a právne závery všeobecného súdu môžu byť teda predmetom kontroly zo strany ústavného súdu vtedy, ak by vyvodené závery boli zjavne neodôvodnené alebo arbitrárne a z ústavného hľadiska neospravedlňiteľné a neudržateľné a zároveň by mali za následok porušenie základného práva alebo slobody (podobne aj I. ÚS 13/00, I. ÚS 20/03, IV. ÚS 43/04).

20. V intenciách uvedenej judikatúry pristúpil ústavný súd k preskúmaniu namietaného uznesenia krajského súdu sp. zn. 23 Tos 88/2015 zo 6. augusta 2015, pričom jeho úlohou nebolo odpovedať na otázku, či obnova konania vo veci sťažovateľa mala, respektíve nemala byť povolená, ale jeho úloha spočívala v posúdení skutočnosti, či sa záver konajúcich súdov o zamietnutí návrhu sťažovateľa na obnovu konania opieral o náležité prezentované dôvody ideovo zodpovedajúce zmyslu a podstate použitej právnej úpravy.

21. S poukazom na relevantné ustanovenia trestno-procesného kódexu posúdil krajský súd ako súd odvolací postup prvostupňového súdu, ktorý, aplikujúc citované ustanovenia § 394 ods. 1 a § 399 ods. 2 Trestného poriadku, zamietol návrh sťažovateľa na obnovu konania ako vecne správny a zákonný.

22. Vychádzajúc z obsahu odôvodnenia namietaného rozhodnutia krajského súdu sp. zn. 23 Tos 88/2015 zo 6. augusta 2015 (taktiež aj v kontexte odôvodnenia uznesenia okresného súdu sp. zn. 3 Nt 13/2015 z 3. júna 2015), je ústavný súd v prvom rade toho názoru, že interpretáciou dotknutých ustanovení § 394 ods. 1 Trestného poriadku konajúce súdy sťažovateľovi vysvetlili podmienky na povolenie obnovy konania, teda pojem nového dôkazu a s ním súvisiaci rozsah dôkazného procesu v rámci konania o návrhu na povolenie obnovy konania.

V konaní o povolenie obnovy konania nebolo povinnosťou konajúcich súdov a priori prijať sťažovateľom ponúknuté dôkazy a osvojiť si ich vyhodnotenie z pohľadu

sťažovateľa, povinnosť konajúcich súdov sa obmedzovala na posúdenie závažnosti, resp. kvality týchto dôkazov a následnú formuláciu odpovede, prečo tieto dôkazy súdy nepovažovali za také, ktoré by spĺňali parametre tzv. nového dôkazu predvídaného ustanovením § 394 ods. 1 Trestného poriadku.

23. Ústavný súd konštatuje, že rozhodnutie odvolacieho súdu v spojení s prvostupňovým rozhodnutím, s ktorým sa krajský súd ako s vecne správnym a zákonným stotožnil, obsahuje vyčerpávajúcu interpretáciu relevantných ustanovení Trestného poriadku týkajúcich podmienok na povolenie obnovy konania, s ktorou korešponduje logické a náležité odôvodnenie rozhodnutia prezentované v rámci právnych úvah konajúcich súdov a ktoré kvalifikuje ústavný súd ako dostačujúce a racionálne, nepopierajúce zmysel a podstatu použitej právnej úpravy, tvoriace tak dostatočnú oporu výroku prijatého rozhodnutia.

24. Uznesenie krajského súdu zodpovedá požiadavkám kladeným konštantnou judikatúrou ústavného súdu na odôvodnenia rozhodnutí všeobecných súdov a ústavný súd preto konštatuje kvalitu jeho rozhodnutia ako súladnú s obsahom čl. 46 ods. 1 ústavy a čl. 6 ods. 1 dohovoru.

25. Podľa judikatúry ústavného súdu ak preskúmanie namietaného postupu, resp. rozhodnutia všeobecného súdu v rámci predbežného prerokovania vôbec nesignalizuje možnosť porušenia základného práva alebo slobody sťažovateľa, realnosť ktorej by bolo potrebné preskúmať po prijatí sťažnosti na ďalšie konanie, ústavný súd považuje takúto sťažnosť za zjavne neopodstatnenú (I. ÚS 66/98, II. ÚS 101/03, II. ÚS 104/04).

26. Vychádzajúc zo svojich záverov, ústavný súd pri predbežnom prerokovaní sťažnosť sťažovateľa v časti namietajúcej porušenie jeho základného práva podľa čl. 46 ods. 1 ústavy a práva podľa čl. 6 ods. 1 dohovoru postupom krajského súdu v konaní vedenom pod sp. zn. 23 Tos 88/2015 a jeho uznesením zo 6. augusta 2015 odmietol podľa § 25 ods. 2 zákona o ústavnom súde ako zjavne neopodstatnenú.

II.D K namietanému porušeniu základných práv podľa čl. 48 ods. 2 a čl. 50 ods. 5 ústavy postupom krajského súdu v konaní vedenom pod sp. zn. 23 Tos 88/2015 a jeho uznesením zo 6. augusta 2015

27. Sťažovateľ v podanej sťažnosti v nadväznosti na napadnuté rozhodnutie krajského súdu sp. zn. 23 Tos 88/2015 zo 6. augusta 2015 súčasne namietal aj porušenie základných práv podľa čl. 48 ods. 2 a čl. 50 ods. 5 ústavy.

28. Pretože sťažovateľ, namietajúc porušenie základného práva podľa čl. 50 ods. 5 ústavy, toto porušenie oprel o dôvody v podstate identické s tými, ktoré uviedol v súvislosti s namietaným porušením čl. 46 ods. 1 ústavy a čl. 6 ods. 1 dohovoru, bolo potrebné odmietnuť jeho sťažnosť v tejto časti z dôvodu zjavnej neopodstatnenosti (§ 25 ods. 2 zákona o ústavnom súde).

29. V nadväznosti na sťažovateľom namietané priet'ahy v konaní krajského súdu vedenom pod sp. zn. 23 Tos 88/2015 (ako i v konaní okresného súdu vedenom pod sp. zn. 3 Nt 13/2015), ako i na porušenie jeho základného práva podľa čl. 48 ods. 2 ústavy ústavný súd dodáva, že v čase podania ústavnej sťažnosti na priet'ahy v konaní postupom tak okresného súdu, ako aj krajského súdu v zmienených konaniach (5. októbra 2015, pozn.) sťažovateľ mal vedomosť, že predmetné všeobecné súdy už v jeho právnej veci rozhodli, a teda nemohli už žiadnym ústavne relevantným spôsobom ovplyvňovať plynulosť priebehu namietaných konaní vo veci samej, respektíve ani v nich spôsobovať priet'ahy.

30. Preto, ak je zrejmé, že v čase, keď bola sťažnosť ústavnému súdu doručená, už k priet'ahom v konaní nemôže dochádzať, je daný dôvod na odmietnutie takejto sťažnosti pre jej zjavnú neopodstatnenosť (§ 25 ods. 2 zákona o ústavnom súde).

III.

31. Ústavný súd v závere opakovane, poukazujúc na dikciu ustanovenia § 20 zákona o ústavnom súde, zdôrazňuje, že hoci sťažovateľ prostredníctvom kvalifikovaného zástupcu

s návrhmi doručil i splnomocnenie pre advokáta na zastupovanie v konaní pred ústavným súdom, predmetné splnomocnenie bolo udelené výlučne len na zastupovanie splnomocniteľa „... v konaniach pred ústavným súdom SR“.

Ústavný súd v zhode so svojou skoršou judikatúrou považuje za potrebné zdôrazniť, že zmyslom inštitútu splnomocnenia je, že sa udeľuje inej osobe v rozsahu presne vymedzenom splnomocniteľom, pričom splnomocniteľ uvedeným úkonom dáva tretím osobám najavo, v akom rozsahu ho splnomocnená osoba zastupuje.

Vyplývajúc z už uvedeného, ústavný súd dospel k záveru, že splnomocnenie udelené advokátovi na zastupovanie v konaní pred ústavným súdom (ako obligatórna náležitosť návrhu na začatie konania pred ústavným súdom v zmysle § 20 ods. 2 zákona o ústavnom súde) vykazovalo vadu neurčitosti, pretože v ňom nebolo vymedzené, akej veci sa (v konaní pred ústavným súdom) týka.

32. Vzhľadom na uvedené ústavný súd konštatuje, že sťažnosť vykazuje i nedostatok náležitostí predpísaných zákonom, a preto ju z uvedeného dôvodu mohol už pri jej predbežnom prerokovaní odmietnuť i z tohto dôvodu (§ 25 ods. 2 zákona o ústavnom súde).

33. Keďže sťažnosť bola odmietnutá ako celok, rozhodovanie o ďalších procesných návrhoch sťažovateľa v uvedenej veci stratilo opodstatnenie, preto sa nimi ústavný súd už nezaoberal.

P o u č e n i e : Proti tomuto rozhodnutiu nemožno podať opravný prostriedok.

V Košiciach 20. apríla 2016